

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰταλοῦ Paolo Mantegazza]

Συνέχεια· ἴδε σελίδα 223.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Τὸ ἔνδυμα εἶνε μέρος ζωῶν τοῦ σώματός μας. — Διάταγμα τοῦ Ἑρρίκου Β' βσιλέως τῆς Γαλλίας. — Γενικὴ ὑγιεινὴ τῶν ἐνδυμάτων. — Ἀποθέωσις τῆς φλανέλλας. — Βάμβαξ, λίνον, κάναβις, μηλωταί. — Τὸ χρῶμα τῶν ὑφασμάτων. — Ἄξια τῆς λευκότητος καὶ φαντασιώδεις κίνδυνοι τοῦ ἐρυθροῦ. — Ὁ πῖλος καὶ οἱ δευτερότοκοι ἀδελφοὶ του. — Λεμοδέται καὶ δυσκάμισα. — Περιθωράκιον (μποῦστος) καὶ αὐτὸ ἐξ αὐτοῦ βλάθει. — Ἐσώθρακα, περισκελίδες καὶ τὰ παρόμοια. — Χειρόκτια. — Αἱ κάλτσαι καὶ μὴ ἀδυναμία τοῦ φραγκίσκου Πετράρχου. — Ὑγιεινὴ τοῦ ποδὸς τοῦ στρατιώτου. — Διάλογος περὶ ἐνωτίων.

L' abito non fa il monaco

Τὸ ἔνδυμα δὲν κάμνει τὸν μοναχόν.

Ἰταλικὴ παροιμία.

L' abito fa il monaco

Τὸ ἔνδυμα κάμνει τὸν μοναχόν.

Ἀντιπαροιμία τοῦ συγγραφέως.

Kleider glückselige erfindung!

Ἡ ἐνδύματα, εὐτυχὴς ἐπινοήσις!

Rubener.

La brute se couvre, le riche ou le sot se pare, l' homme élégant s'habille.

Τὸ ζῶον καλύπτεται, ὁ πλούσιος ἢ ὁ μωρὸς στολιζέται, ὁ φιλόκαλος ἄνθρωπος ἐνδύεται.

Balzac.

La toilette est tout à la fois une science, un art, une habitude, un sentiment.

Ἡ κολλοπιισμὸς εἶνε συνάμα ἐπιστήμη, τέχνη, ἔξις, κλησιθησία.

Balzac.

Τὸ ἐνδύεσθαι δὲν εἶνε προνόμιον τοῦ σοφοῦ ἀνθρώπου, *Homo sapiens*. Καὶ αὐτὸς ὁ μεταξοσκώληξ κατὰ τινὰς στιγμὰς πολὺ σοβαρὰς καὶ ἐπισήμους τῆς ζωῆς του, ὅτε πρέπει νὰ μεταμορφώσῃ ἓνα πτωχὸν σκώληκα εἰς χαριέσσαν καὶ ἐρωτόληπτον χρυσαλλίδα, ὑφαίνει τὸ ἔνδυμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν βόμβυκα.

Πολλὰ ἔντομα γινώσκουσι νὰ ὑφαίνωσιν ἐπενδύτας ξυλίνους, ψαθίνους, ἐξ ἀμμοκονίας, καὶ ὁ πονηρὸς σὴς κλέπτει ἀπὸ τὰ ὑφάσματα τῶν ἐνδυμάτων μας καὶ τῶν ἐπίπλων μας ἰστούς παντὸς χρώματος, ὅπως προφυλάξῃ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ νεογνὸν ἀπὸ τὸ ψύχος, ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιράς.

Ὅμως μόνος ὁ ἄνθρωπος, τὴν ἀνάγκην νὰ σκεπάσῃ καὶ νὰ προφυλάξῃ τὸ δέριμα ἀπὸ τὰς μετεωρολογικὰς προσβολὰς, ἀνεβίβασεν εἰς ὀλόκληρον τέχνην πολλαπλασιάζουσαν ἐπ' ἄπειρον τὰς καλλονας του, καὶ μετασχηματίζουσαν αὐτὸν σχεδὸν εἰς τόσα πρόσωπα, ὅσα εἶνε τὰ περιβλήματα, δι' ὧν δύναται νὰ περιβληθῇ.

Ἐπιπέτω μεταξὺ ἡμῶν τὸν πρῶτον φιλόσοφον τοῦ κόσμου, τὸν ἐπισημότερον καταφρονητὴν τῆς φιλοκαλίας καὶ τοῦ συρμού. Ἄλλ' ἤθελον νὰ ἴδω, ἐν οὗτος δεχόμενος κατὰ βραχὺ διάλειμμα χρό-

νου τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ἐνδεδυμένον ὡς στρατηγόν, ὡς ἐργάτην, ἢ ὡς ἐπαίτην, δὲν ἤθελε δεχθῆ αὐτὸν κατὰ τρεῖς διαφόρους τρόπους, καὶ δὲν ἤθελε λάβει ἐξ αὐτοῦ τρεῖς διαφόρους ἐντυπώσεις.

Αἱ παροιμίαι ὅλων τῶν γλωσσῶν ἀποδεικνύουσι στεντορεῖα τῆ φωνῆ, τὴν μεγίστην σημασίαν τοῦ ἐνδύματος ἐπὶ τῶν συνηθειῶν, τῶν ἐθίμων, τῶν νόμων, τῆς ἠθικῆς, τῆς θρησκευτικῆς λατρείας, ἐπὶ παντὸς τέλους ἐφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ, ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ μισήσῃ.

Οἱ Λατῖνοι ἔλεγον.

Vis bone vestitus, pro vestibus esse peritus, creditur a mille, quamvis idiota sit ille.

Ἄρθρ καλῶς ἐνδεδυμένος δύναται νὰ πιστευθῇ ἔξοχος ἄρθρ, καὶ ἄρ ἦρε ἡλίθιος.

Τὴν παροιμίαν ταύτην οἱ Σάρδοι ἐλευθέρως μετέφρασαν διὰ τῆς ἐξῆς ἄλλης παροιμίας:

Sor bestires component finzas s'ainu.

«Τὰ ἐνδύματα ἐπιδεικνύουν καὶ τὸν ὄρον.»
Καὶ χωρὶς νὰ ἐξέλθωμεν τῆς Σαρδηνίας εὐρίσκουμεν καὶ τὰς ἐξῆς παροιμίας.

Una bona cappa ogni male tappat.

«Μία καλὴ κάπα σκεπάζει κάθε κακόν.»

Su bestire a geniu de totu, su mandigu a geniu meu.

«Τὸ ἔνδυμα κατὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἄλλων, τὸ φαγητὸν κατὰ τὴν διάθεσιν μου.»

Ἡ τελευταία αὕτη παροιμία ἀνομολογεῖ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ συρμού.

Τὸ ἔριον, ἢ μέταξα, ὁ βάμβαξ, αἱ μηλωταί, ὅλα ἐν γένει τὰ ὑφάσματα τὰ λαμβανόμενα ἀπὸ τὰ βασίλεια τῶν ζῴων καὶ τῶν φυτῶν, ἀφοῦ προσαρμοσθῶσιν ἐπὶ τοῦ σχήματος τοῦ σώματός μας καὶ ἔλθωσιν εἰς συνάφειαν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιδερμίδα, συγχέονται μετὰ τῆς ἡμετέρας προσωπικότητος, ἀνθρωπίζονται, ἐὰν μοι ἐπιτρέπεται ἢ τολμηρὰ αὕτη ἔκφρασις. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡμεῖς ῥίπτοντες ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐνδεδυμένου ἀνθρώπου, ἀναγκαζόμεθα νὰ περιλάβωμεν ἐν τῇ αὐτῇ θείᾳ, τὸ ἀνάστημα καὶ τὰ ὑφάσματα, τὰς γραμμὰς τοῦ προσώπου καὶ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, τὴν κομψότητα τοῦ ἀναστήματος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ ἐπιφορίου καὶ τῶν περισκελίδων.

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου φορούμενον ἔνδυμα γίνεταί πρᾶγμα ζωῶν, τὸ ὁποῖον ὀμιλεῖ, κινεῖ τὴν χαρὰν ἢ τὴν λύπην, ὡθεὶ εἰς τὸν γέλωτα ἢ εἰς τὴν μελαγχολίαν, συνάμα δὲ ἐνδεικνύει τὸ φύλον, τὸν χαρακτῆρα, καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ φέροντος αὐτό.

Δύνασθε διὰ τῶν τεχνασμάτων τῆς δραματικῆς τέχνης νὰ μεταμορφώσετε τὸν ἄδρα εἰς γυναῖκα, τὸν χωρικὸν εἰς ὑπουργόν, τὸν μόλις ψελ-

λίζοντα τὸ ἀλφάβητον εἰς φιλόσοφον. Ἀλλὰ ταῦτα εἶνε ψεύδη ἀποδεικνύοντα πάντοτε τὴν παντοδυναμίαν τοῦ ἐνδύματος ἐπὶ τῶν πρώτων ἐντυπώσεων μας. Καὶ εἴαν πάντες δύνανται νὰ φορέσωσιν οἰονδήποτε ἐνδύμα προσαρμοζόμενον εἰς τὸ σῶμά των κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ὅμως δὲν δύνανται καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην νὰ μάθωσι νὰ ἐνδύωνται ὡς στρατηγοί, ὡς ἱερεῖς, ὡς τηβеноφόροι καθηγηταί. Καὶ τοῦτο διότι ἐκτός τοῦ ὑφάσματος, ἐκτός τοῦ σχήματος τοῦ ἐνδύματος, ὑπάρχει καὶ ὁ τρόπος τοῦ φέρειν αὐτό, ὅστις εἶνε τέχνη ὀλόκληρος, γλῶσσα ὀλόκληρος μὴ ἐκμανθανομένη εἰς μίαν ἡμέραν.

Χωρὶς τὸ ἐνδύμα, ἤθελεν ἐκλείψει ὑπὲρ τὸ ἡμισυ τῆς ἱστορίας τοῦ γυναικείου φύλου, καὶ μέγα μέρος τῆς ἱστορίας τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Ἐντὸς τοῦ λουτροῦ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ θυρωρὸς εἶνε ἴσοι ἐνώπιον τῆς γυμνῆς φύσεως, καὶ πολλοὶ νόμοι ἐτόλμησαν νὰ ἐπιβάλλωσι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τοὺς τρόπους τοῦ ἐνδύεσθαι εἰς ἐκάστην τάξιν, ὅπως τηρῆται δεόντως σεβαστὴ ἡ κλιμαξὶς τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας, καὶ ὅπως μὴ ταράττηται διὰ κακοφωνιῶν ἢ ἁρμονιᾶν τῶν Θερόνων, τῶν Δυνάμεων, τῶν Ἀγγέλων, τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τῶν Χερουβίμ.

Μεταξὺ χιλίων ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγγράφων κειμένων, ἀναγνώσατε ἐν περιεργότατον, τὸ ὅποιον τηρεῖται χειρόγραφον ἐν Παρισίοις ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Ἀρχαίων.

Εἶνε τοῦτο Διάταγμα τοῦ Ἑρρίκου Β' ἀπαγορεύον εἰς τοὺς τεχνίτας καὶ εἰς τὰς συζύγους των νὰ φορῶσιν ἐνδύματα εὐγενῶν. Φέρει χρονολογίαν 17 Ἰουλίου 1549.

«*Ἡμεῖς, Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐλέω Θεοῦ, ἀπαγορεύομεν διὰ τοῦ παρόντος, εἰς πάντας τοὺς τεχνίτας μηχανῶν, τοὺς χωρικοὺς, τοὺς μικροκτηματίας καὶ τοὺς ἐργάτας, νὰ φέρωσι περιθοράκιον, περισκελίδα καὶ περιβραχιόνια πλατέα ἐκ σηρικῷ. Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ κόραι τῆς μέσης τάξεως ἐνδύονται σχεδὸν ὡς δεσποινίδες, ἀπαγορεύεται εἰς τὰς εἰρημένας κόρας νὰ ἐνδύωνται ἄλλως ἢ ὡς ἀρμόζει εἰς τὴν τάξιν των, παρεκτός ἐὰν οἱ σύζυγοι αὐτῶν εἶνε ἐκ τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα νὰ φέρωσι ξίφος ἢ ἐκ τῆς τάξεως τῶν Εὐγενῶν.*»

Ἡμεῖς σήμερον περιγελῶμεν τὸν Ἑρρίκον Β' καὶ τὰς ἀξιώσεις του, ἀλλ' ἐπίσης περιγελῶμεν καὶ τὸν θέλοντα νὰ ἐνδυθῆ διὰ τρόπου μὴ προσήκοντος εἰς τὴν κοινωνικὴν τάξιν του, καὶ ἄνευ Βασιλικῷ Διατάγματος ἕκαστος χωρὶς νὰ τὸ εἰξέυρη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐνδύεται ὅπως σκέπτεται, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ συρμός, ὅστις εἶνε ἀπαύγασμα τῆς γενικῆς καλαισθησίας, ἢ ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ ἰδία ἑαυτοῦ καλαισθησία, ἥτις διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀνθρώπους εἶνε ὁ ἀληθὴς συρμός.

Ἀλλὰ περὶ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας καὶ περὶ

τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἐνδύματος, ὡς καὶ περὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ ἐπιρροῆς ἐπὶ τῆς καλλονῆς, θέλομεν ὀμιλήσει παρακατιόντες. Ἦδη ἀνάγκη νὰ παρατηρήσωμεν ὅποιον μέρος ἔχει ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ ἐπὶ τῆς εὐεξίας ἡμῶν τὸ εἶδος τοῦ φλοιοῦ ἐν τῷ ὅποιῳ περιβάλλομεν τὰ μέλη ἡμῶν.

Ὀλίγα λόγια καὶ ἐπαρκῆ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ὁ θνησιμότης τῶν πτωχῶν εἶνε μεγαλύτερα τῆς τῶν πλουσίων, οὐ μόνον διότι τρώγουσιν ἀνεπαρκῶς καὶ κακῶς, ἀλλὰ καὶ διότι ἐνδύονται δι' ἀνεπαρκῶν καὶ ἀθλιῶν ἐνδυμάτων.

Τὸ ὑγιεινῶς ἐνδύεσθαι παρατείνει τὴν πολυτιμωρὴν ζωὴν τοῦ γέροντος, ὅπως σάξῃ τὴν ζωὴν ἀπειρῶν μικρῶν ὄντων ἀποθνησκόντων ὑπὸ τοῦ ψύχους.

Ἡ αὐξουσα καλλιέργεια τοῦ βάμβακος κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, ἀντικαθιστῶσα διὰ διαφόρων παρικῶν ὑφασμάτων τὰ ἐριούχα ὑφάσματα, ἀναμφιβόλως συνετέλεσεν εἰς τὴν αὐξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φθισικῶν.

Ἡ νέα ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας τοῦ ἐρίου ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ καὶ ἐν τῇ Αὐστραλίᾳ, θέλει ἐπαναφέρει τὸ ὑγιεινὸν ἰσοζύγιον. Καὶ ἐγὼ πρῶτος, εἴαν δὲν ὑπάρχῃ καλῆτερος στρατηγός, θέλω λάβει τὰ ὄπλα, καὶ θέλω τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φλανέλλας καὶ τῶν διαφόρων ἐριούχων τῶν κατασκευαζομένων ἐκ τοῦ χρυσομάλλου δέματος τῶν προβάτων, καὶ θέλω πολυμήσει τὰ πανικὰ ὑφάσματα (μαρταπολάμ, τσιτία, κτλ.). Καὶ ἔσται ὁ ἀγὼν οὗτος ἀγὼν εὐτυχῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ λείψῃ ἡ νίκη.

Ἐν ἐνδύμα ὑγιεινὸν δεῖν νὰ ἦνε πολὺ ἐλαφρὸν, κακὸς ἀγωγὸς τοῦ θερμαντικοῦ, καὶ ὅσοι τὸ δυνατὸν λευκὸν ἢ χρώματος ἀνοικτοῦ.

Τὰ ὑφάσματα δι' ὧν καλύπτομεν ἑαυτοὺς, ὑπερασπίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ψύχους ὄχι μόνον διότι οἱ ἴστοι αὐτῶν εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτον ἀγωγοὶ τοῦ θερμαντικοῦ, ἀλλὰ καὶ διότι διατηροῦσι τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ἐντὸς τῶν νημάτων καὶ τῶν τριχῶν αὐτῶν. Ἐπιπροσθέτοντες ἐνδύμα ἐπὶ ἐνδύματος, ἀποχωρίζομεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαιρας διὰ πολλαπλασιαζομένων στρωμάτων θερμοῦ ἀέρος. Διὰ τοῦτο μεταχειριζόμενοι πλατέα ἐνδύματα, ὑποφέρομεν ὀλιγότερον ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἦνε παρὰ πολὺ ἀνοικτὰ περὶ τοὺς καρποὺς καὶ τὸν λαιμόν.

Ἐξερχόμενοι εἰς τὸ ψῦχος ἀπὸ δωματίου θερμοῦ, πρέπει νὰ περιβλλώμεθα ἐνδύματα θερμότερα, καὶ νὰ ἐνδυώμεθα οὕτως ὥστε τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος τὰ ὅποια φέρομεν ἐγκλεισμένα, μὴ ἀφαιρῶσιν ἐκ τοῦ ἰδίου ἡμῶν θερμαντικοῦ.

Εἶνε ἀρίστη συνθήεια νὰ θερμαινόμεθα παρὰ τὴν πυρὰν πρὶν ἢ ἐξερχόμεθα κατὰ τὰς ψυχρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος. Ἀφοῦ διεμείναμεν ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, εἰς συγκρίνωμεν τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀέρος μεταξὺ δύο στρωμάτων τῶν ἐνδύματων μας, θέλομεν παρατηρήσει, ὅτι αὕτη γίνεται βαθμιαίως ψυχροτέρα, ἐφ' ὅσον μεταβαίνομεν ἀπὸ τῶν ἐσωτερικῶν πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματά μας.

Σὰς εἶπον, ὅτι τὸ ὄψασμα τῶν ἐνδύματων μας δέον νὰ ᾖ κακὸς ἀγωγὸς τοῦ θερμαντικοῦ, δηλαδή δέον νὰ ἔχη ὀλίγην τάσιν εἰς τὸ νὰ μεταφέρει εἰς τὰ ἐξω τὸ θερμαντικὸν τοῦ σώματος, καὶ νὰ ἔχη ἀπ' ἐναντίας τὴν ιδιότητα νὰ κρατῇ τὴν θερμότητα ἢν δέχεται ἢγον ἐφ' ὅσον τὸ ὄψασμα θερμαίνεται, νὰ διατηρῇ τὴν θερμότητα ἐπὶ μακρόν, καὶ νὰ διδῇ εἰς τὴν ἀφῆν τὴν συνίστησιν τῆς θερμότητος.

Τὰ καλύπτοντα ἡμᾶς ἐνδύματα πρέπει νὰ ᾖνε λίαν πορώδη, διὰ νὰ ἐπιτρέπωσι τὴν ἀποχώρησιν τῶν δερμικῶν ἀναθυμιάσεων, αἱ ὁποῖαι εἶνε πραγματικὰ διαχωρήματα τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ. Ὅλα τὰ καλούμενα ἀδιαπέραστα ὄψασματα καὶ δέρματα εἶνε λίαν ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν υἰείαν, καὶ τόσον μᾶλλον ἐπιβλαβῆ ὅσον μεγαλύτερα εἶνε ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος τὴν ὁποίαν καλύπτουσιν. Εἶνε ταῦτα ἀληθεῖς ἐπιχρίσεις τοῦ δέρματος ἡμῶν.

Κάτω τὰ Μάκιντος, τὰ ἀδιάβροχα, τὰ ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμιος ὑποδήματα, τὰ παντοειδῆ ἀδιαπέραστα.

Ἄφετε πάντα ταῦτα εἰς τοὺς ἀμαξήλατας, εἰς τοὺς ὑπονομῆεις, εἰς ὄλους ἐκείνους οἵτινες ἐνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός των εἶνε ὑπόχρεοι νὰ ζῶσιν ὡς ἰχθύες. Ἐκτός των περιστάσεων τούτων, καλὰ ἐνδύματα καὶ καλὰ ὑποδήματα ἀρκοῦσι καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἀβροδιαίτους.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ο ΑΖΩΡ

— Μὴ πλησιάζεις πολὺ εἰς τὴν λίμνην, μικρὰ μου Μαρκέλλα. Ἔλα ἀπ' ἐδῶ· ἰδέ, τὰ ἄνθη εἶνε πολὺ ὠραιότερα, εἶπεν ἡ κυρία Χάγελ.

Τὸ ὠραῖον τριετὲς μικρὸν, πρὸς ὃ ἀπευθύνοντο οἱ λόγοι οὗτοι, ὑπῆκουσε πάραυτα καὶ ἔλθον ἐξηκολούθησε νὰ συλλέγῃ λευκάνθεμα κατὰ τὴν ἄκρην τοῦ δάσους.

Τὸ μικρὸν ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην μὲ σοβαρότητα, καὶ ἔκαμνε καλλίστην τῶν ἀνθῶν ἐκλογὴν ἀπέρριπτεν ἀδυσωπήτως ὅσα δὲν ἦσαν ἐντελῶς ἀκηλίδωτα.

Ἡ κυρία Χάγελ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μικρὸν κάνιστρον κομψότατον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ Μαρκέλλα ἔρριπτε τὰ ἄνθη τῆς. Ἀλλὰ τὸ κάνιστρον

δὲν ἐπληροῦτο ταχέως, διότι ἡ μικρὰ ἔφερε τὰ ἄνθη ἀνὰ ἓν μὲ χαράν, εἰς ἣν ἡ μήτηρ τῆς ἀπῆντα διὰ μειδιάματος, θωπείας ἢ φιλήματος.

Ἡ μήτηρ καὶ τὸ παιδίον ἠκολούθουν δρόμον συνδέοντα δύο χωρία, ὃ ὁποῖος ἦτο πάντοτε σχεδὸν ἔρημος. Πρὸς τ' ἀριστερὰ εὐρίσκετο ἡ λίμνη, ἧς τὸ ὕδωρ ἦτο διαυγὲς καὶ ἤρεμον, δεξιόθεν ὑπῆρχε δάσος, καὶ εἰς τὸ βάθος ὡσεὶ πλάσιον τοῦ τοπέιου ὑψηλοὶ λόφοι, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὴν θάλασσαν καὶ ν' ἀκούσῃ τὴν βοὴν αὐτῆς ἀσθενῆ ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

Ἡ κυρία Χάγελ ἐβάδιζε βραδέως κανονίζουσα τὸ βῆμα αὐτῆς πρὸς τὰς ἰδιοτρόπους λοζοδρομίας τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς περὶξ φύσεως, ἀλλὰ πάραυτα ἐπανέφερε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς μικροῦ, οὔτινος ἡ θέα ἦτο δι' αὐτὴν γλυκυτέρα τῆς χλοερᾶς θεᾶς τοῦ δάσους, τῆς διαφανείας τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντος.

Ἄν τὸ παιδίον ἦτο ἐξάσιον ὑπὸ τὴν χαρῆσσαν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, ἀφίνουσαν γυμνοὺς τοὺς λακκίσκους τῶν βραχιόνων καὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ γονάτων, καὶ ἡ νέα μήτηρ ἦτο ἐπίσης ὠραιότατη. Ὑπὸ τὴν λεπτὴν καὶ ἀνοικτοῦ χρώματος ἐσθῆτα αὐτῆς διαφαίνεται ἐντελέστατος σχηματισμὸς σώματος. Ξανθῆ, ἔχουσα γλυκυτάτους κυανοὺς ὀφθαλμούς, λεπτὴν ἑλληνικὴν κατατομὴν καὶ σκιαζομένη ὑπὸ ἑαρινοῦ πύλου, ὡμοιάζε μίαν τῶν θελκτικῶν ζωγραφιῶν τοῦ Watteau, ἢν θεία πνοὴ ἐμφυχώσασα ἐξήγαγε τοῦ πλαισίου αὐτῆς.

Αἶφνης ἡ κυρία Χάγελ παρατηρεῖ ἡμικεκλιμένον ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ δάσους ἄνθρωπὸν τινα, ὃν ἡ καμπὴ τῆς ὀδοῦ δὲν τῇ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσῃ ταχύτερον. Πλησίον αὐτοῦ ἦτο ἐξηπλωμένος κύων στηρίζων τὸ ῥύγχος ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ὠραίᾳ χώρᾳ ἡμῶν, τῇ Γαλλίᾳ, ἡ χάρις καὶ τὰ θέλητρα τῆς γυναικὸς ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν προστατεύουσιν ἐπαρκῶς τὸ ἀσθενὲς τοῦτο πλάσμα κατὰ τῆς κτηνωδίας τῶν χυδαιότερων ἀνθρώπων, εἰςὶ δὲ σπανιώτατοι οἱ ἀνίκανοι νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἐπιρροὴν ταύτην· ἀλλὰ πρὸς τοὺς τοιούτους ὀφείλει τις ν' ἀρνηθῇ τὸν τίτλον ἀνθρώπου· εἶνε κτήνη.

Ἡ νέα γυνὴ ἐξηκολούθει τὸν περίπατον αὐτῆς ἄνευ δυσπιστίας.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τινῶν μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κυνός, ἀμφότεροι ἠγέθησαν. Εἶχον τοσοῦτῳ ἀποτρόπαιον θῆαν, ὥστε ἡ μικρὰ Μαρκέλλα κατέφυγεν ἐντρομος πλησίον τῆς μητρὸς τῆς.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε φυσιογνωμίαν βάνουσον καὶ κτηνώδη· πλησίον αὐτοῦ οὐραγγοτάχως θὰ ἐφαίνετο ὠραῖος ὡς ὁ Ἀπόλλων. Τὰ βράκη αὐτοῦ καὶ